

örnum og hövdi.

Teir verða lagaðir har, sum reinirnar í veiðitíðini koma framvið. Reinirnar halda so, at fólk stendur og forðar teimum og verða soleiðis eins og ríknar í rætt

Uppi á turrum

Tá ið tú hevur verið her nakrar fáar dagar, leggur tú til merkis, at skip, sum tú heldur liggur fyri akkeri úti á fjørðinum, áðrenn tú veist av tí, stendur uppi á turrum. Og tá gáar tú eisini eftir, at stórt havnalag er einki at síggja.

Her er munurin á flóð og fjøru einar 10-12 metrar, og av tí, at tað er so útgrunt, sleppur skipið ikki so nær landi. Teir tímarnar, ið fjøra er, koyra stórir lastbilar ella trukkar vørna í land, og teir tímarnar ið flóð er, bíða teir eftir næstu fjøru.

Tað er sama lagið, tá ið teir fara til útróðrar ella á kópaveiðu við teimum smáu meira og minni flatbotnaðu bátum við stórum leysamotorum. Teir sleppa ikki av stað og sleppa ikki at landi aftur uttan á flóð.

Tá ið veiðimennirnir koma at landi, taka teir ikki altíð alt av kópinum heim við sær til hús. Har kann okkurt verða liggjandi eftir uppi á landi.

Tað dámar væl teimum nógvu ravnunum, sum næstan er tann einasti fuglurin, ið er at síggja har um leiðir. Tað er bert onkur hendinga hvítur mási at síggja.

Ravnurin er ógvuliga næskur og kann vera so frekur, at hann kann stjála sær burtur av tí fóðrinum, sum verður lagt út til

Óngar blómur eru - bert á kirkjugarðinum, og tær eru av plasti

hundarnar.

Flee marked

Ein dagin siga tey okkum, at tey hava hoyrt kunn-gjört í útvarpinum, at leygarmorgunin kl.10 skal vera »sale« og »flee marked« t.e. sölva og loppu-marknaður – um vit hava hug at koma við.

Víst hava vit hug at koma við – vit hava hug at vera við til alt – vit eru forvitin.

Í útvarpinum hevði verið kunn-gjört, at sölva var heima við hús hjá teimum og teimum og so hevði bústaður teirra verið nevndur, sum høvdu okkurt at selja. Somuleiðis varð nevnt, at loppu-marknaðurin skuldi vera í tí og tí kirkjunni.

Her eru ikki nógvir trupulleikar við at finna fram til bústaðin hjá fólki – hvørt hús ið hevur sítt nummar og sjálvandi

standa húsanumrini í rað-fylgju – einfalt og greitt.

Hóast vit vóru tíðliga á veg, so vóru vit í seinna lagi. Onnur høvdu longu verið, so har var ikki so nógv at velja í.

Um vit fingi ikki keypt lutir, sum kundu verið okkum hentir, so fingi vit kortini tað burturúr, at vit komu inn til fólk – søu hvussu tey høvdu tað og prátaðu við tey um mangt og hvat, tí blíð og fyrirkomandi vóru tey.

Uttan fyri kirkjuna var longu ein fittur hali av fólki, tá ið vit komu.

Upp á slagði kl.10.00 vórðu dyrnar latnar upp, og inn streymaði fólk ið og tusti til borðini, eins og vit kenna tað frá útsølum.

Har var nógv fólk, tí trøngligt var. Men hýrurin var góður – við práti og

Villreinin

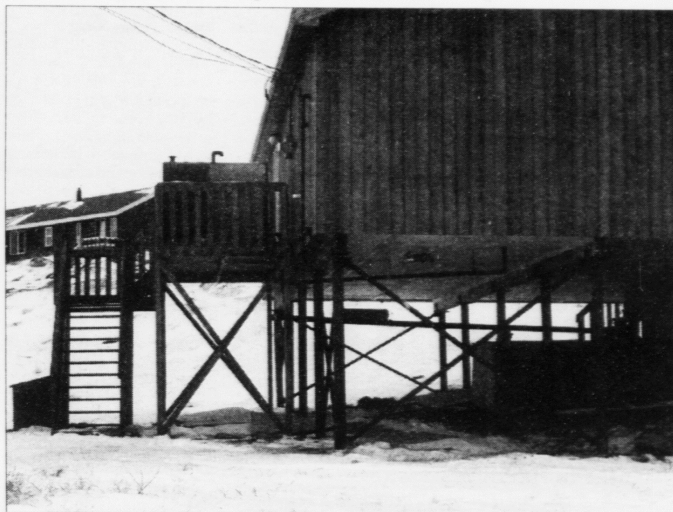
láttri varð valt og vrakað millum allar hesar nógvu lutir.

Tá ið av tornaði, fóru vit við einum hálvum fœvningi av klæðum sum dún-

jakkum og vindjakkum og ymsum lutum og ætlaðu at gjalda – jú, tey vildu hava 10 dollarar, og tað er o.u. 40-50 kr. í okkara pening.

Á kópaveðu á flóð

Eingin kjallari er undir húsunum